

článek župní výbor vůbec k rozhodování povolán, nýbrž přísluší rozhodnutí to jediné ministru vnitra. Pak si však žal. úřad osobil kompetenci mu nenáležící, pročť jest rozhodnutí jeho zmatečné, a bylo je proto podle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 2674.

Dovozní poplatky: I. Dovozní poplatky podle zák. 418/1920, nař. 442/1920 a zák. č. 25/1922 vybírají se za p o v o l e n í d o v o z u, nikoliv za dovoz sám. — II. Žádá-li podnikatel za vrácení zaplaceného poplatku z důvodu, že k dovozu nedošlo, není nezákonné, když úřad žádost zamítne, jestliže s dovozem sešlo z příčin tkvících v podniku samotném.

(Nález ze dne 21. září 1923 č. 15.665.)

Prejudikatura: Boh. 2542 adm. a j.

Věc: Firma J. a B. v K. proti úřadu pro zahraniční obchod stran dovozních poplatků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Stěžující firmě dáno bylo povolení k dovozu vína z Itálie z 21. ledna 1921, při čemž vytčeno, že povolení platí do 30. června 1921. Podáním presentovaným 30. září 1921 žádala firma o vrácení poplatku z onoho povolení, ježto firmě bylo odepřeno prodloužení povolení.

Žal. úřad nař. rozhodnutím žádost za vrácení poplatku zamítl z důvodu, že, ačkoliv straně prodloužení nebylo povoleno, měla dříve dosti času povolení použiti. Nestalo-li se tak, nese strana sama následky vyplývající ze všeobecné poplatkovým zákonem odůvodněné zásady, že se poplatky nevracejí.

Ve stížnosti do tohoto rozhodnutí podané namítá st-lka: Rozhodnutí o tom, v kterou dobu se dovoz uskuteční, jest věcí kalkulace, při níž záleží na potřebě trhu, valutových poměrech a rozmanitých nepředvídaných okolnostech. Poplatek, jenž byl zaplacen, jest poplatkem z dovozu, nikoliv poplatkem z povolení dovozu. Mimo dovozný poplatek vybírá se také zvláštní manipulační poplatek: vrácení tohoto st-lka nežádá, nýbrž jen vrácení $\frac{1}{2}\%$ poplatku dovozního. Nedojde-li k dovozu, není titulu, aby stát si tento poplatek ponechával.

Pokud se nejprve týče této námítky, musil nss se zřetelem k obsahu spisů i stížnosti samé vycházeti při svém rozhodnutí z předpokladu, že v daném případě jde o poplatek vybíraný podle zák. z 24. června 1920 č. 418 a vlád. nař. z 13. července 1920 č. 442 Sb.; resp. zákona z 19. ledna 1922 č. 25 Sb. Podle těchto norem dáno jest příslušnému úřadu (nyní min. obchodu) právo vybírat poplatky za p o v o l e n í, která udílí. St-lka také žádala o vrácení poplatku z dovozních povolení v žádosti označených a použila při tom formuláře úředního, jemuž připojeno jest »upozornění« zákona z 24. června 1920 výslovně se dovolávající. Z výpisu a z likvidačních listů spisům připojených je patrné, že z dovozních povolení, jež strana ve své žádosti uvádí, byl vyměřen manipulační poplatek sazbou $\frac{1}{2}\%$ z ceny. Nemá tedy nijakého pod-

kladu tvrzení stížnosti, že ide o poplatek z d o v o z u a tím pozbývají i veškeré vývody stížnosti k tomuto tvrzení se pojící všeho významu. Normy svrchu uvedené neobsahují však nijakého ustanovení, z něhož bylo by možno vyvozovati nárok na vrácení poplatku jimi upraveného, když daného povolení vývozního neb dovozního nebylo použito. Úřad pro zahraniční obchod, jemuž prve vybírání poplatku náleželo, ovšem prohlásil výnosem z 13. července 1920 č. 87377, že v případech výjimečných, prokáže-li strana, že není vinna neuskutečněním obchodu, lze žádati za vrácení poplatku. Tento výnos jest také v úředním formuláři již uvedeném citován. Že by podmínka tam stanovená byla v daném případě splněna, strana ani netvrdí. Právě naopak z vývodů stížnosti na prvním místě vytčených jest patrno, že st-lka povolení k dovozu ve stanovené lhůtě nepoužila z vlastního rozhodnutí, řídíc se zřeteli obchodními. Nedošlo tedy k dovozu z příčin v st-lce samé tkvících, onen výnos pak zřejmě vrácení poplatku omeziti chtěl právě na případy, kdy neuskutečnění obchodu způsobeno bylo příčinami vnějšími, na vůli žadatele nezávislými.

Řídě se těmito úvahami zamítl n.s.s. stížnost jako neodůvodněnou.

Č. 2675.

Státní úředníci (Slovensko): Župní podnotář, který byl županem »jmenován hlavním služným« v jiném místě, nemá nárok na substituční diety.

(Nález ze dne 21. září 1923 č. 15667.)

V ě c: Dr. Rudolf K. ve Z. M. (adv. Dr. Kar. Sedláček z Prahy) proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska stran substitučních diet.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Usnešením župana župy zemplinské z 18. října 1920 jmenován byl st-l, tehdy župní podnotář v M., dočasným hlavním služným ve St., kde konal službu do 21. prosince 1921, kdy přeložen byl ze St. k župnímu úřadu v M.

Rozhodnutím min. pro Slov. z 12. července 1922 byla žádost st-le za poukázání substitučních diet za dobu jeho dočasného přidělení ve St., t. j. od 1. listopadu 1920 do 21. prosince 1921 per 16948 K zamítnuta.

Stížnost proti tomuto rozhodnutí shledal nss bezdůvodnou.

Stížnost vytýká nař. rozhodnutí zmatečnost, uvádějíc, že st-l výnosem župana župy zemplinské z 18. října 1920 byl jmenován dočasným hlavním služným ve St., o čemž i uvědoměno ministerstvo pro Slov. Ježto župan neměl práva st-le jmenovati dočasným hlavním služným, je smysl dekretu ten, že byl dočasně pověřen vedením služnovského úřadu ve St.

Než z této st-lem uplatňované okolnosti nelze ještě usuzovati, že st-l skutečně byl do St. zatímne přidělen a že má ve smyslu ustanovení odst. X. zásad pro úpravu osobních poměrů státních zaměstnanců na Slovensku, schválených min. radou dne 27. července 1920, nárok na substituční diety.